

χριστιανούς. Ὁ συνετός ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑ-
πουργός δὲν θέλει ἴσως βραβύνει (τὸ ἐπ' αὐτῶ) νὰ κα-
ταστείλῃ τὴν προπέτειαν τοῦ αὐτοχειρονήτου τούτου
ψευδαποστόλου.

— Ἀπελύθη τῆς ὑπηρεσίας ὁ Κ. Γεώργιος Καρατά-
σος ὡς ὑπασπιστὴς τοῦ Βασιλέως, διορισθεὶς νομοσπι-
θεωρητῆς Ἀρκαδίας· διότι παρὰ τοῦ ταγματάρχου Γιάν-
νη Κώστα καὶ τοῦ μοιράρχου Πανᾶ ἀκούσας τὰ περὶ
συνωμοσιῶν δὲν τὰ ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Βασιλέα.

Τὸ ὄνειρον τοῦ φίλου Δ. Βαλχάβα καταχωροῦμεν
μετὰ χαρᾶς, διότι καὶ γλωῶσαν ἔχει καθαρῶς δημοτι-
κὴν καὶ φαντασίαν, ἥτις, ὡς χρυσαλλίς ἐλαφρά καὶ
χαρίεσσα, πλανᾶται περὶ τοὺς εὐδόμεους ἀθῶνας τῆς
Κασταλίας.

Ἡ δημοτικὴ γλωῶσα, ἀδάμας ἄξιος νὰ στολίσῃ τὴν
χρυσὴν κόμην τῶν Πιερίδων, κόρη προτότοκος τῆς ἀρ-
χαίας ἑλληνικῆς, ἀλλ' ἠδουπαθῶς ἰδιότροπος κατὰ τὴν
φράσιν καὶ τὴ μορφήν, διεφθάρη σήμερον εἰς τὰς πόλεις,
ἀλλ' ἀρνή καὶ παρθενὸς διατηρεῖται ὅπου ἤχῃ ὁ αὐλὸς
τοῦ ποιμένος ὅπου σχίζει τὴν γῆν τὸ ἄροτρον. ὅπου ὁ
ψοῦται ἢ καλύβῃ ἢ φιλέρημος. Ἀλλ' ὁ πολιτισμὸς εἰσε-
δυσεν εἰς τὰ σπλάγγνα τῆς Ἑλλάδος, παρακολουθούμε-
νος ἀπὸ τὴν πολυτελείαν, ἥτις ἐκθλήθη τὴν ζωὴν μας,
ἀπὸ τὸν συρμόν, ὅστις ἀποβρῖζόνει τὰ ἔθιμά μας καὶ ἰδοὺ
ὁ λαὸς τῶν πόλεων λητμοεῖ τὴν πατρίωσαν γλωῶσαν
καὶ τὴν διαστρέφει θαρῶν ὅτι ἑλληνίζει.

Δὲν φρονοῦμεν ὅτι ἡ δημοτικὴ πρέπει νὰ ἦναι ἢ
γλωῶσα τῆς ποιήσεως ἐν γένει, διότι στερεῖται πολ-
λῶν ὄρων καὶ ἀδυνατεῖ νὰ περιγράψῃ ναυμαχίαν, λ.
χ. ἐκτός ἐὰν λάβῃ τοὺς ὄρους ἐκ τῆς ἀρχαίας γλωῶ-
σης, ἀλλὰ τότε ἀποβάλλει τὴν προτότυπον χροιάν,
καὶ καθίσταται μιζοδάρβηρος. Διατεινόμεθα ὅμως, ὅτι
πρέπει νὰ τὴν μεταχειρισθῶν ὅτι ποιηταὶ μας εἰς
μικρὰς μόνον ποιήσεις, διότι ἄλλως οἱ πολλοὶ ἐπιγε-
νέστεροί μας δὲν θέλουσιν εὔσει οὐδ' ἔχνοσ αὐτῆς.
Ἐκτὸς τούτου ἐνῶ ἦναι ἐπιδεικτικὴ ὕψους ἔχει ἀδια-
φυλονεκτικὸν προτέρημα τὴν συγγώνευσιν τῶν φωνηέν-
των, διότι ὁ λαὸς τὰ συγγωνεύει ὁμιλῶν. Τοῦτο προ-
στίθεσι πολλὴν χάριν, πολλὴν ἁρμονίαν εἰς τὸν ἔμμε-
τρον λόγον.

Γ. Χ. Ζ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΜΟΥ.

1.

Γελοῦσαν τὰ τριαντάφυλλα, οἱ ἄνθρωποι μοσχοβολοῦσαν
Καὶ σὲ πουλιῶν πουρπούλισμα μόνον ἐσειῶντο οἱ
(κλάδοι

Καὶ ἡ ἀντιλιάδες σιτῆς ὀροσιᾶς τῆς στάλαις ἐγλυ
(στρεῦσαν

Κὶ ἀπὸ διαμάντη ὀλόσπαρτο μού ἐφάρη ἓνα λειβάδι.
Τρεμουλιαχταῖς στὰ μάτια μου ἐπαίλανε ἢ ἀχιταῖς
Παρέκει ἐμουρμουρόκλαιε μιὰ βρύσι σὺ πλενρόμον,
Ἐδῶ πῶς σὲ εἶδα μοναγῆ, πῶς μοναχὸν μὲ εἶδες
Μοῦ ἐφάρη εἰς τὸ ὄνειρό μου.

2.

Λέεσ καὶ ἀγγελοῦδας εὐμορρητὰν σοῦ ἔδινε ἡ χλωμάδα
Τὰ μάτια σου ἀνεγάλλεσαν στή λάμψῃ καὶ σιτῇ χάρμῃ

Σὰ στὸ νερὸ τὸ καθαρὸ τοῦ ἡλίου ἢ ἀντιλιάδα·
Καὶ ἀπ' τὰ μαλλιά σου ἐπέρανε τὸ βάλσαμο νὰ πάρῃ
Χαροῦμένο, ἀνεμπόδιστο τῆς μοναξιάς τ' ἀέρῃ
Καὶ σὰ νὰ μὴ μ' ἐγγώριεσς καὶ σὰ στὸ λογιισμό μου
Ποτὲ νὰ μὴν ἐπέρασες, ποτὲ δὲν σὲ εἶχα φέρει
Μοῦ ἐφάρη εἰς τ' ὄνειρό μου.

3.

Υἱὸ ἐπερτε σοὺς κόρφους σου τὸ φόρεμα σὰν πάρῃ
Μοῦ ἔβλεπε καὶ δὲν ἔβλεπε τὰ στήθια σου τὸ μάτι
Σὰ στὸν καθρέπτη τῆ θωριά ὅπου σκεπάζει ἢ ἀχρη
Μὲ ἀγγέλου ἀέρα τὸ κορμὶ τὸ ὀλόλαμπρό σου ἐπάτει
Καὶ σὰν νὰ σὲ ξεγέλαγε μὲ χίλια δύο ἢ μοῖρα
Ἐλόχαρι ξεπέταχτη σὲ εἶδα στὸ λογιισμό μου.
Κέρη ἄς μὴν ἦται πλάνη μου αὐτὴ ἢ χαρὰ ποῦ ἐπῆρα.
Γιὰ σένα στ' ὄνειρό μου.

4.

Καὶ γύρω σὰν νὰ ἐγύρευες ἀνθὸ τῆς ἀρεσιᾶς σου
Στὰ χαμολοῦλοῦδα ἐσκυφτες καὶ ἡ πεταλοῦδας
(φείγαν
Καὶ ἐγὼ μὲ κλόρο τῆς μυρτιάς ἐσίμωσα κοτὰ σου
Μ' εἶδες γλαρὰ δὲν λάλησες, ἀλλὰ ἡ ματιαῖς σου
(ἐλέγαν
Πῶς ἤθελε τὸ χέρι σου τὸν κλόρο μου νὰ πάρῃ
Μοῦ ἔδωκε τὸ χαμόγελο, σοῦ ἔδωκα τὸν ἀπὸρ μου
Τὸν πῆρες μὲ κυπαρισσοῦ τὸν ἔσυριξες κλενάρι
Μοῦ ἐφάρη εἰς τ' ὄνειρό μου.

5.

Ἐξύπνησα καὶ στ' ὄνειρο πλανιέτε ὁ λογιισμὸς μου
Τὸν κόσμον, κόρη, θὰ δηλοῦ τὸ στολιστὸ λειβάδι
Τὸ θαμποδόλημα ἐξηγεῖ τὴν πλάνη αὐτῆ τοῦ κόσμου
Κὶ ἀγνωρίστος ποῦ σοῦ ἔδωκα ἐγὼ τὸ μυρτοκλάδι,
Σημαίνει γιὰ τὸν ἔρωτα πῶς μιὰ ζωὴ δὲν θάβει.
Μὲ τὸ κυπαρισσόκλορο ποῦ ἐσυριξες τὸν ἀνθὸ μου
Δηλοῦ πῶς θὰ ἀγαπᾷ ἢ ψυγῆ καὶ ὄταν καρεῖς πεθάρῃ
— Αὐτὸ εἶναι τ' ὄνειρό μου.

Δημοσθένης Δ. Βαλαβάνης.

Πῶς δύναται τις ὄρων τέσσαρας μόνον γραμμὰς,
νὰ μεταβλή τούς δύο τούτους κύνας, ἔχοντας ἐστραμ-
μένην τὴν βράχην πρὸς ἀλλήλους, εἰς κύνας τρέχοντας
πρὸς σημεῖα ἀντίθετα.

